

Puskás Ferenc ravatalánál

2006. december 9.

*Itthon van, hazatért már a fiú,
a legkisebbik, a mesebeli,
kinek világgá kellett mennie,
hazatért örökre Puskás Öcsi.*

*Nem, nem tékozló fiúként, pedig
suttogták, sügták, hírelték róla,
múltját, nyelvét is elfelejtette,
korpán él a bibliai ólba'.*

*Mennyi hazai átkon – magyar sors –
békává varázsló gonoszságon
átbukfencezett, s királyfi maradt:
akinek van szíve, mondta, lásson.*

*Kezében a Föld formájú gömmbel
– tudta, a legszebb isteni forma –
ment és százezrek szeme láttára
tette az archimédeszi pontra.*

*Láttuk ilyenkor kispesti srácnak,
ki szól, Uram, nem hagyom a sátánt,
elvegye örömiünk, ifjúságunk
erejét: a játék boldogságát.*

*Hazatért örökre hát a fiú,
a legkisebbik, a mesebeli,
magyarságát szétosztván a földön
zsákja mégis, nézd, kincsiünkel teli.*

*Sokan éltek örömet és kínját,
kit borított fénylevelű nimbusz,
ki tudta, nem szól érte, s ha szól még,
lesz az majd posztumusz magyar Himnusz.*

*Győztes csatáid pástján már halott,
huszadik század vitéze, Puskás,
ölel most Kárpátok-Népstadion –
s ádvent van megint, szent várakozás.*

Gaál András: Kővirág

A vers a búcsúztatón Csurka László előadásában hangzott el.